

Teatrul din Titan

Titanul, se știe, este numele unuia din tinerele cartiere ale Capitalei.

Ce nu știe toată lumea, sau ce știe vag, e că Titanul are acum peste una sută de mii de locuitori, ceea ce înseamnă (după Anuarul statistic al R.S.R.-1973) populația unui oraș ca Brăila, Sibiu sau Pitești! Și că va avea, în perspectiva imediată, peste două sute de mii de locuitori, ceea ce înseamnă, (după aceeași autorizată sursă) populația celor mai mari orașe ale țării (dună București, firește), Cluj, Timișoara, Iași!

Titanul de azi are creșe, grădinițe (puzderie) școli (numeroase), licee (destule), policlinici (una, dar, e drept, cea mai modernă — e universitară), magazine (BIG e în Titan) restaurante și o gară (gara Titan). Aproape de locuința mea e și o cojocărie...

Titanul are parcuri (cu plopi și statui), terenuri de sport, lacuri cu ambarcațiuni (ieri am zărit petala unei yole!).

Titanul are cele mai frumoase balcoane cu flori din capitală! Spre fala gospodinelor noastre și spre invidiă inconsolată a drum-tabeřiștilor, berceanilor, colentinaților și pajurenilor. (Cărorale stăm cu orgolioasă amabilitate la dispoziție pentru răsaduri).

Ce nu are — încă Titanul?

Nu are fântini (ca „Miorița“, la șosea), dar sînt în plan, știu sigur.

Nu are catedrală (dar n-ocere nimeni).

Nu are metro (dar e prevăzut în perspectivă).

Și nu are teatru.

Opinia după care Titanul, în calitatea lui de cartier al Bucureștilor, ar beneficia de cele nouă teatre ale Capitalei, de operă, de operetă, de „Tân-dărică“ și de filarmonică, este, ierte-mi-se, cel puțin naivă.

Dacă aceeași opinie, spre absurdul total al situației, ar fi contaminat edilii, aceștia ar fi supraetajat creșele, magazinele și spitalele din zona centrală, spre beneficiul celor din Titan. Iar Titanul ar fi fost menit să fie și să rămână un oraș-dormitor, ca în cele mai prăpăstioase realizări ale edililor de prin alte părți ale lumii.

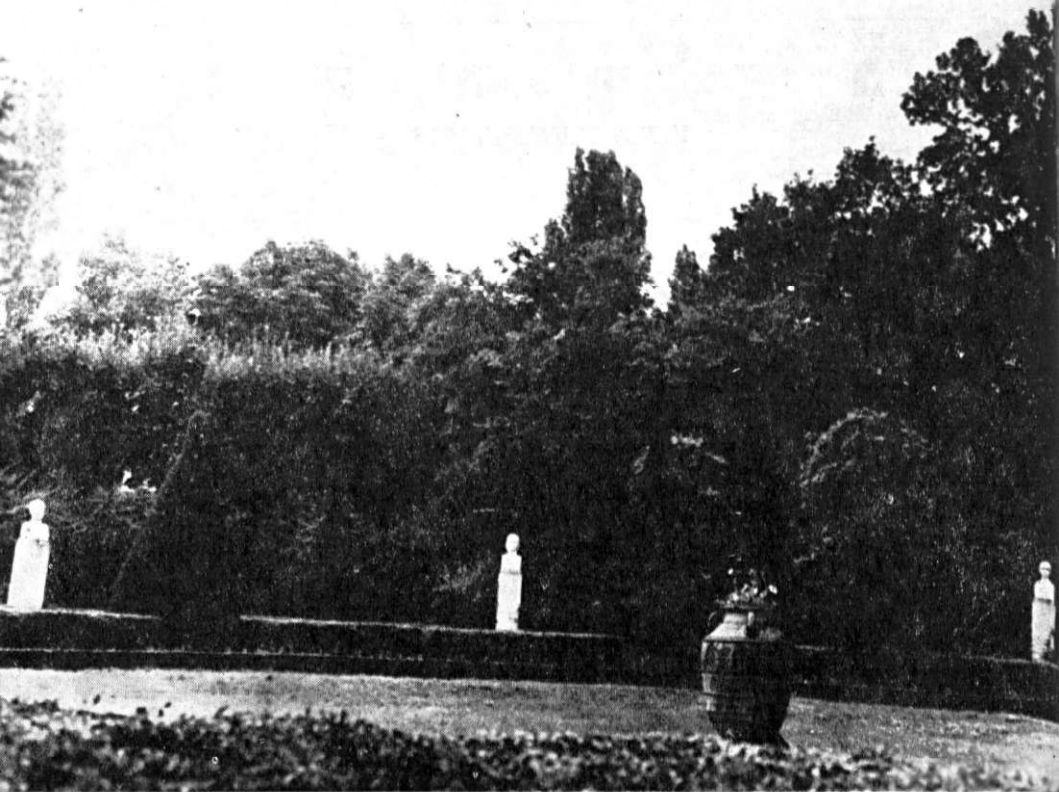
Dar edilii noștri au o concepție avansată despre civilizație, și noțiunea de oraș-dormitor este nu numai străină nouă ci și damnată, pentru că ea contravine principiilor noastre fundamentale despre om și despre destinul lui individual în societatea socialistă. Sigur, înălțînd actuala așezare, s-a început, cum era și firește, cu locuințele, și s-a continuat, cum era și logic, cu unitățile

de utilitate imediată și indispensabile, magazinele. Apoi s-au înmulțit creșele și școlile, iar anul trecut s-au înălțat primele statui cioplite în tabăra de vară de pe malul lacului de aici.

Acum, a venit rîndul teatrului. Ca o problemă de perspectivă, firește. Și cum perspectivă, în înțelesul nostru, nu înseamnă să tot lași pe mîine ce poți face azi, ci, mai înțelept, să prevezi de azi ce ai mîine de făcut, teatrul, nu neapărat ca instituție, dar ca activitate, trebuie să fie prezent în Titan, prin contribuția tuturor teatrelor Capitalei. Și, la urma urmei, de ce numai teatru? De ce nu un mare loc de întâlnire al tuturor artelor? Teatrul din Titan ar fi (visez eu cu cei o sută de mii de azi și pentru cei două sute de mii de mîine) un complex cultural-artistic, pe scena căruia ar rivni să joace oricare trupă din Capitală și din țară. În cadrul complexului ar funcționa o bibliotecă publică, una din cele mai mari din Capitală și s-ar organiza, tot aici, bienala de artă plastică.

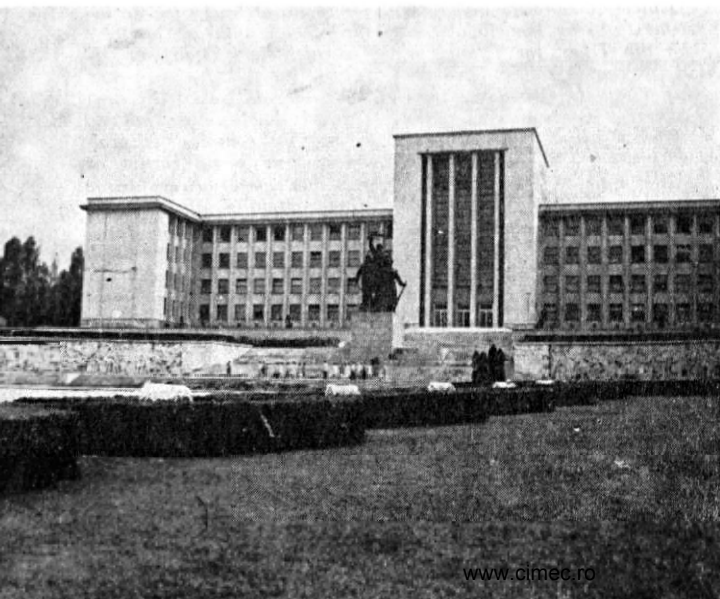
Nu-i cu puțință? Nu ar fi frumos?

Teatrul care azi nu există (spre mîhnirea noastră, nu există, încă) ar fi catedrala de mîine a Titanului.

Siluețele albe devin noaptea, sub ploaia reflectoarelor, personaje, aduc sub cerul înstelat cadențele versului clasic.

Teatrul Mic reinvie acest loc, tradițional pentru „sunet și lumină”, prezentând o nouă ediție din operele celor 12 clasici ai poeziei, prozei și teatrului românesc.

Monumentul eroilor patriei : aici, Teatrul „C. I. Nottara” și Teatrul de Comedie aduc prinos de slavă celor căzuți în lupta pentru libertatea patriei. Tînărul autor Bogdan Ulnu spunea : „am dorit ca în scenariul nostru, prin documente și mărturii, prin cuvîntul ce face neștearsă amintirea, să-i cinstim pe cei pe care faptele i-au dăruit în piatra nemuririi”.

Sunet și lumină

„Aici la Curtea Veche, ne spune regizorul Petre Popescu, aducem nu numai cartea vechiului București, pentru a evoca umbre și clipe de vrajă; în primul rând, vrem să vorbim generației prezente despre faptele vrednice de laudă ale trecutului, despre minunații oameni ai acestei lumi”.

La Giulești, spectatori nu vor ocupa parterul sau balcoanele; în parcul teatrului, printre flori, vor călători pe aripile poeziei lui Eminescu.

Ion Dacian, ca regizor, realizează, cu Teatrul de Operetă și Filarmonica „George Enescu”, un spectacol de sunet și lumină, în curtea Muzeului „George Enescu”: „vom face să răsunе aici arcușul minunat al maestrului, creația sa, gândul său, închinatе sufletului poporului român”.

